

ris Causa" de la Complutense –símbol de la cultura del *pelotazo* i de les ànsies televisives dels parroquians de TV5–, sembla que encara el va prevenir de la greu amenaça de l'expedient administratiu que avui li obre el Banc d'Espanya i

que li pot costar cinc milions de pessetes.

La història, vulguin o no vulguin, té moral. Heus ací la carrera ràpida d'un galifardeu, que va començar perdonant el "forat" que Javier de la Rosa Martí

havia deixat a la Garriga-Nogués (més de 100.000 milions de pessetes) i que, també sota l'embriaguesa de l'èxit, deixà de reclamar els deutes pendents per la fusió del Banc Coca. I ara, a ell, qui el perdonarà?
Fabià Estapé

La revolta dels damnificats pel miracle mexicà

Segons Antoni Castel, la revolta camperola que sacseja Mèxic és una resposta lògica a un model econòmic que, un cop més, no compta amb els més pobres.

Un grapat de rebels li han xafat la festa al pobre president Carlos Salinas de Gortari. Vet aquí que uns quants guerrillers, que invocaven les essències més pures de la revolució mexicana, han desafiat les institucions d'un dels estats més estables d'Amèrica i han recordat que en aquest Mèxic que enlluerna els economistes amb les elevades xifres de creixements existeix encara la misèria, la injustícia i es menysprea el món indígena.

A diferència de la contestació universitària de l'any 1968, anihilada amb la matança de Tlaltelolco, la revolta de Chiapas es reconeix camperola i arbitrària, i recupera els ideals del moviment insurgent que va dirigir Emiliano Zapata a Morelos. És una resposta contundent contra els intents modernitzadors de Salinas,

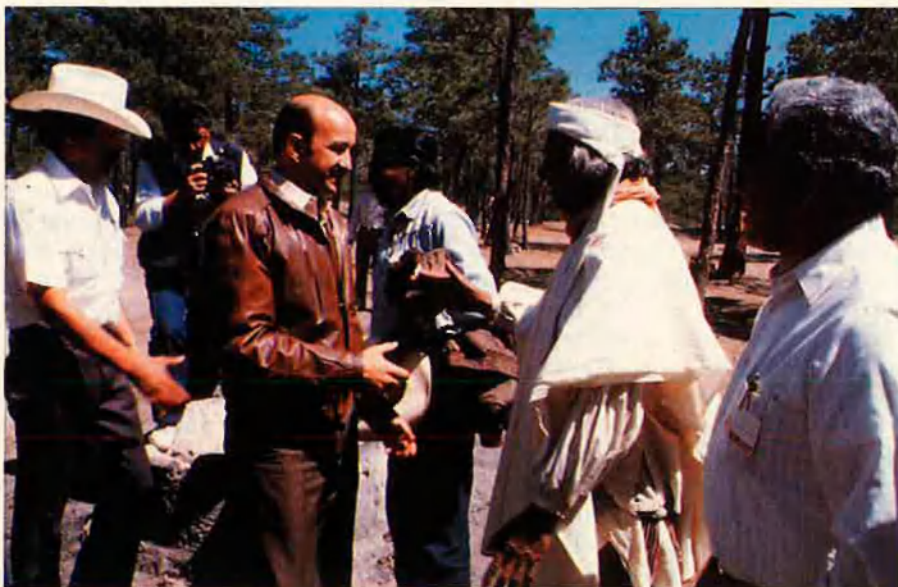
la corrupció del règim sustentat en el partit únic, especialment en les zones rurals, la violència dels terratinents que superaren la revolució i la reforma agrària de Lázaro Cárdenas i els excessos continuats de l'exèrcit contra la desprotegida població indígena.

Els universitaris de fa 25 anys segura-

ment que estarien satisfets amb Salinas, un tecnòcrata honrat i valent que ha estat capaç d'enfrontar-se als notables més cavernícoles del Partit Revolucionari Institucional (PRI) –empresonà l'imprescindible líder sindical La Quinta–, de frenar les corrupteles, de respectar l'oposició, restablir les relacions amb el Vaticà, reactivar una economia paralitzada per les indecisions del seu predecessor, Miguel de la Madrid, i associar Mèxic amb Canadà i els Estats Units en l'ambiciós Tractat de Lliure Comerç (TLC, també conegut per Nafta). Salinas és, doncs, l'antítesi de Gustavo Díaz Ordaz, l'obscur president que acceptà el consell del seu ministre Luis Echevarría de liquidar la protesta universitària de 1968 amb les armes per salvar els Jocs Olímpics. Com a premi, el botxí Echevarría fou designat el *tapado* per succeir Díaz Ordaz a la presidència.

En cridar "Terra i llibertat", la consigna que Zapata escampà entre els explotats camperols de Morelos, els rebels de Chiapas demostren que se senten fidels als postulats igualitaris de la revolució mexicana (1911-1920), traïda per oportunistes, recuperada per Cárdenas i segrestada pel PRI. No deixa de ser una ironia que el règim que es presenta com hereu del vast moviment popular que dirigien, amb més o menys fortuna, Pancho Villa, Zapata i el general Álvaro Obregón combatéixi la rebel·lió del comandant Marcos, qui reclama el mateix que reclamaven els lúcids líders d'aquella revolució que espantà les noves oligarquies americanes i inquietà especialment el veí del nord.

La revolta, però, ha trencat l'encantament. Mèxic no és la terra promesa, com

creien molts esquerrans europeus sorpresos per la solidaritat dels buròcrates del PRI amb els moviments guerrillers centramericans i la fermesa contra les pressions nord-americanes per aïllar Fidel Castro.

Com d'altres règims d'ideologia confusa, Echevarría, López Portillo i De la Madrid

s'omplien la boca de paraules captivadores mentre perseguïen els indis, mitificaven una identitat mexicana basada en el mestissatge, censuraven el que calia i feien callar els que protestaven per tanta opressió.

Els neoliberals també estan commoguts. Ara resulta que un dels seus alumnes més

brillants, juntament amb Xile, no acaba de digerir tanta modernitat forçada. La por que s'observa en els indígenes del sud, la ràbia dels camperols i la impactant misèria dels megasuburbis del districte federal són una prova que el miracle mexicà ha deixat massa damnificats.

Antoni Castel

El València CF busca el prestigi perdut

Crisi al consell directiu, crisi de triomfs, crisi de lideratge... El club blanc torna a veure-ho negre. És una crònica de J. J. Pérez Benlloch.

Quan, en el seu darrer encontre de la UEFA, el València CF va encaixar set gols davant del Karlsruhe, va aflorar una crisi latent que dia a dia s'aguditzava i afecta tots els seus estaments. Més enllà del trist joc que desplega la plantilla i dels resultats —una traca de fracassos—, el que avui es qüestiona és la reconversió de l'entitat mitjançant fórmules organitzatives que li restauen la moral perduda i planifiquen el seu futur, d'acord amb la sòlida afició que li dóna suport i el pressupost econòmic que administra el tercer del futbol espanyol.

Darrere queda el vergonyós descens a Segona Divisió, en la temporada 1985-86, i l'etapa presidida per Artur Tuzón, l'home que va tenir collons per a assumir una entitat debilitada i amb més problemes financers que Banesto. Li va restaurar la moral, el va reintegrar al grup dels grans i va sanear-ne les arques. Acomplerta la missió, la família valencianista li hauria d'haver erigit un monòlit al Mestalla i llicenciar-lo, com va succeir amb Churchill després de guanyar la Segona Guerra Mundial. La seua etapa havia conclòs. Els mèrits indubtables que va acreditar no equivalien a les capacitats adequades per a organitzar i planificar l'expansió del València CF. Quan va tirar la tovallola, el novembre

Paco Roig. Vol ser el nou president de l'entitat valencianista.

passat, ja era massa tard per al seu prestigi, que va deixar ombrejat per un llegat nefast.

Evidències del que hem dit són les lluites intestines al si del consell directiu, la manca de lideratge, el caos gerencial, la improvisació en els fitxatges i decisions, però sobretot, la mancança d'un projecte global i mobilitzador d'uns seguidors desanimats i sobressaltats pel temor d'un nou desastre que pot ocórrer a pesar dels Miljatovic —totalment esfondrat— i altres figures de campanetes.

Corol·lari d'aquestes circumstàncies ha estat l'esclat d'un procés electoral, no per

menys formalitzat més real. Objectiu: despatxar el consell directiu presidit per Melchor Hoyos, cavaller amabilíssim que mai no se les ha vistes més grans. El seu propòsit consisteix a prolongar el mandat fins a juny i esperar la bonança dels gols per a perpetuar-se. A més, compta al seu favor amb les trampes mercantils que li permeten controlar un bon paquet d'accions cautives.

Davant té, en primer lloc, l'afició, el furor de la qual pot obligar-los a eixir corrents de la tribuna d'autoritats, i dues candidatures encapçalades, respectivament, per Paco Roig i Manuel Bordes, dos homes de tarannà i ambició molt diferents. Ambdós proposen so-

lucions similars, però també amb diferències notables. L'equip electoral del primer parla valencià correntment i fa la seua campanya en la llengua del país; promet democratitzar la societat esportiva, atorgant veu i vot als accionistes independentment del nombre d'accions que posseeixen; es compromet a aconseguir títols o a dimitir sense opció a ser reelegit; aposta per convertir el València en l'equip del cap i casal i constitueix, ara per ara, l'alternativa més viable. Esperem que el seu projecte no entropesse amb les marginales jurídiques i els números rojos.

J. J. Pérez Benlloch